

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์นี้ ได้มาจากผลการตอบแบบสอบถามวัดทัศนคติของนักศึกษา
สังกัดคณะศึกษาศาสตร์ จำนวน 16 คน ก่อนและหลังทำการทดลองฝึกความไวในการรับรู้
โดยนำเสนอผลของการวิเคราะห์เป็น 4 ตอน ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทัศนคติของกลุ่มทดลอง
และกลุ่มควบคุมทั้งแสดงในตารางที่ 3
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทัศนคติ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่ม
ควบคุม ก่อนทำการทดลองทั้งแสดงในตารางที่ 4
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทัศนคติ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่ม
ควบคุม หลังทำการฝึกความไวในการรับรู้ ทั้งแสดงในตารางที่ 5
4. เปรียบเทียบพัฒนาการของคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามวัดทัศนคติ
ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทั้งแสดงในตารางที่ 6

85851

30 S.A. 2536

9
152.1
5/15/56

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนอัมโนทัศน์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S
ก่อนการทดลอง			
กลุ่มทดลอง	8	115.50	18.49
กลุ่มควบคุม	8	111.00	6.09
หลังทำการทดลอง			
กลุ่มทดลอง	8	127.50	13.93
กลุ่มควบคุม	8	117.25	11.68

จากตารางแสดงว่า ค่าเฉลี่ยและการกระจายของอัมโนทัศน์ของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมทั้งก่อนและหลังการทดลอง

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบอัมโนทัศน์ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนทำการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S	t
กลุ่มทดลอง	8	115.50	18.49	
กลุ่มควบคุม	8	111.00	6.09	.65

จากตารางแสดงว่า ค่าเฉลี่ยของอัมโนทัศน์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนทำการทดลอง มีความแตกต่างกันไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบอัตราโน้ตระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังทำการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{x}	s	t
กลุ่มทดลอง	8	127.50	13.93	
กลุ่มควบคุม	8	117.25	11.68	1.59

จากตารางแสดงว่า ค่าเฉลี่ยของอัตราโน้ตของทั้งสองกลุ่มหลังทำการทดลอง มีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 6 เปรียบเทียบพัฒนาการของอัตราโน้ตระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{d}	Sd	t
กลุ่มทดลอง	8	12.00	8.83	3.84**
กลุ่มควบคุม	8	8.75	10.29	2.40*

จากตารางแสดงว่า ค่าเฉลี่ยของอัตราโน้ตหลังทำการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนทำการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ

อภิปรายผล

ผู้วิจัยได้ทดลองฝึกความไวในการรับรู้ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาวิทยาลัยครู สงขลา ตั้งกติกณะวิชาครุศาสตร์ ปีการศึกษา 2530 จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คน กลุ่มควบคุม 8 คน โดยให้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มทดลองทั้งหมด เข้ารับการฝึกความไวในการรับรู้เป็นกลุ่ม จำนวน 12 ครั้ง การฝึกครั้งนี้ผู้วิจัยเป็นผู้ประสานงานกลุ่ม โดยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มไต่สวนหา อภิปรายแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกตลอดจนร่วมในกิจกรรม และให้สมาชิกในกลุ่มสะท้อนความรู้สึกของแต่ละบุคคล เพื่อเป็นแนวทางให้สมาชิกอื่น ๆ นำไปแก้ไขปรับปรุง พร้อมทั้งให้สมาชิกแต่ละคนได้วิเคราะห์ตนเองว่ามีข้อดี ข้อเสียอย่างไร เพื่อให้กลุ่มทราบ และช่วยกันหาแนวทางแก้ไข เพื่อนำไปพัฒนาตนเอง เมื่อการทดลองสิ้นสุดลงผู้วิจัยได้นำคะแนนจากการวัดทัศนคติของสมาชิกกลุ่มทดลองครั้งหลังมาเปรียบเทียบกับคะแนนที่ได้จากการวัดทัศนคติก่อนฝึกความไวในการรับรู้ พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีคะแนนทัศนคติสูงกว่าก่อนทำการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ซึ่งการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนผลการวิจัยของ เพียงใจ สีนุนาคร ที่ว่า กลุ่มทดลองมีความเปลี่ยนแปลงในด้านทักษะ และทัศนคติเกี่ยวกับตนเองและผู้อื่นสูงขึ้น มีการเปิดเผยตนเองเพิ่มขึ้น เพิ่มพูนทักษะในการสื่อความหมาย การทำงานร่วมกัน และมีการแก้ไขปัญหาอย่างมีระบบเพิ่มขึ้น รวมทั้งความต้องการพึ่งตนเอง สูงกว่าเดิม

แต่อย่างไรก็ตาม คะแนนที่ได้จากการวัดทัศนคติครั้งหลังของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของคณะนักจิตวิทยาการปรึกษาและแนะแนวมหาวิทยาลัยแมสซาชูเซต (Counseling Center Staff University of Massachusetts) และการวิจัยของ วีระ ประพฤติกิจ ที่รายงานยืนยันว่า การฝึกความไวเป็นกลุ่มไม่มีผลต่อทัศนคติแต่อย่างใด

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ถึงแม้ไม่ได้ผลการวิจัยตามที่คาดหมายไว้ แต่ผู้วิจัยไม่อาจสรุปได้ว่า การฝึกความไวในการรับรู้ไม่มีผลในการเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์ เพราะจากการตอบแบบสอบถามหลังการฝึกความไวในการรับรู้ ผู้รับการฝึกมากกว่า 80 เปอร์เซ็นต์ประเมินตนเองว่า ได้รับประโยชน์จากการฝึกในด้าน ทำให้ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองและผู้อื่นดีขึ้นและมีโอกาสได้ฝึกการใช้เหตุผล การพูด การฟัง อย่างถูกต้องมากขึ้น ฯลฯ และยังพบอีกว่า การฝึกความไวในการรับรู้ทำให้สมาชิกสามารถเข้าใจขอบปรองของตนเอง และสามารถรับรู้ความรู้สึกและความต้องการของผู้อื่นอีกด้วย จากข้อมูลดังกล่าวแสดงว่าการฝึกความไวในการรับรู้จะมีผลต่ออัตมโนทัศน์บางอย่างไม่มากนัก แต่คะแนนอัตมโนทัศน์ครั้งหลังของกลุ่มทดลองไม่สูงพอที่จะทำให้เกิดความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับกลุ่มควบคุม อาจจะเนื่องมาจาก ผู้เข้ารับการฝึกยังไม่ได้นำประสบการณ์จริง ๆ ไปใช้ในชีวิตประจำวัน และขณะที่กำลังฝึก หรือฝึกเสร็จสิ้นใหม่ ๆ นั้น ผู้เข้ารับการฝึกอาจมีความรู้สึกและทัศนคติที่แตกต่างกันต่อกระบวนการฝึก เมื่อมีการประเมินผลทันทีหลังการฝึก โดยไม่เปิดโอกาสให้ผู้รับการฝึกมีเวลาสำหรับนำประสบการณ์และข้อสังเกตของกันและกัน (Feedback) ไปใช้ในชีวิตประจำวันที่เป็นจริงและได้ประเมินว่าประสบการณ์ด้วยตนเองก่อน จึงไม่ส่งผลให้คะแนนอัตมโนทัศน์สูงเท่าที่ควรจะเป็น

แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้ประเมินเพื่อหาค่าความคงทนของคะแนนอัตมโนทัศน์พบว่า ผู้เข้ารับการฝึกทุกคนมีคะแนนอัตมโนทัศน์สูงขึ้นกว่าการวัดหลังการฝึกทันที นั่นก็แสดงว่าเมื่อผู้เข้ารับการฝึกได้นำเอาประสบการณ์ข้อคิดเห็นต่าง ๆ ที่ได้จากการฝึกมาใช้ในชีวิตประจำวัน ข้อคิดเห็นเหล่านั้นก็มีประโยชน์ต่อตนเองอย่างมาก ช่วยให้การดำเนินชีวิต พฤติกรรม และความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองและผู้อื่นดีขึ้น